

אונקלוס

במדבר י' שלח
 ופסי: טו למשה נד נאואל בךמכי:
 מ אלה שמות האנשים אשר שלח
 משה לתור את הארץ ויקרא משה
 להושיע בךגון יהושע: ו וישלח

וּפְסִי: טו לְשִׁבְמָא דְנָד נְאֹאֵל
 בְּרִמְכִי: טו אֲלֵן שְׁמֵהֶר
 גְּבִרְיָא דִּי שִׁלַּח מִשָּׁה לְאַקְלָא
 יְת אֶרְעָא וּקְרָא מִשָּׁה לְהוֹשִׁיעַ
 בְּרִנֹּן יְהוֹשִׁיעַ: י וְיִשְׁלַח

רשי

ואלה שם הכהנים היו: (טו) ויקרא משה להושע גון. ההפלה עליו ים וישעך מעלת מרגלים

תורה תמימה

סעשיו של הקב"ה, מיכאל—שעשה עצמו כר', א"ר יוחנן, אף אנו נאמר, נחבי בן ופסי (פ' י"ד)
 נחבי — שהיהביא דבריו של הקב"ה, ופסי — שפסע על מדותיו של הקב"ה (משה ל"ד ב').
 (טו) ויקרא משה להושיע הושע, אמר — יה וישעך מעצת מרגלים (שם שם).
 ויקרא משה להושע — יהושע, הנא רבי הושעיא, יו"ד שניטל מאבנו שרה עלה וגשחמח
 לפני הקב"ה ואמר, רבון העולמים, עקרתני מן הצדקת הזאת, אמר לו הקב"ה, צא

הכל. את הושע מתקלה זו סיבה את שמו ליהושע
 לאחר ים וישעך מעצת מרגלים, וכפי הדרכה הכלה.
 (י) לכאורה היו פסוקים הכוללים שהתפלל משה בלשון
 זה וכוננו כיוצא שאל יספור למחשבת המרגלים לכבד
 אתם יחד דבר רע על הארץ, אבל לפי"ז קדם
 בשמים, כי אם יעד משה מעצת מרגלים הלאו שאלם
 לתקלה זו, תם קדם למה לא התפלל גם עליהם
 שיוכלו מעלה רעה.

ולכן נראה שבאמת לא יעד משה מעצתם ומחשבתם
 של המרגלים ורק על יושע החפלה מפני שחש
 כי אחרי שכל תולדה הולכת אחר עיקרה וברשה,
 ויהושע בא מיוסף, ומיני כיוצא שביד דבר אחיו,
 חש שמא שתרשה גם זו מזה זו וכמ"ס מעשה
 אבות ירשו צנים, לכן התפלל עליו, ומה שהתפלל
 כזה עליו יותר מאשר על גדי בן סוסי שהיה למטה
 יוסף, אולי משום דחלמיו היה וסיי חביב עליו
 ביותר כמס"כ לא ימים מתוך האהל, וגם כי הוא
 היה נכון להביא את ישראל לארץ, וחסד ביותר
 לתקלתו, משא"כ על גדי לא חש להתפלל כיון דעב"ס
 רק חש רחוק הוא.

וס"ש שאמר יה וישעך מעצת מרגלים נראה דאין
 זה מלשון משה ממא אלה הוא אמר כסם יה
 וישעך מכבוד דבר רעה, ורק ח"ל שםו בלשון זה
 שאמר וישעך מעצת מרגלים על שם סוף הדבר. —
 ודע דמה שמניס בג"מ בתורה שנקרא יושע בשמו
 כמלא ציו"ר לע"ס שאלות הענינים היה קודם
 סימי הכס, צ"ל דנקרא כן על שם הענין, ויש
 להעיר בכתובות י' ב' שחקרו מקור להא שכתבה
 תורה על שם הענין ולא הביאו שם יושע, וי"ל.
 ומה שמניס בפ' האזינו (ל"ב מ"ד) שנקרא בשם הושע
 ים שם דרש מיוחד על זה כפי שינא לפיט
 שם א"ס. —

לר"ע הכסל בא לרנות יחיה דבר בלחוח עין, ור'
 יסמאל ס"ל דברה תורה כלשון בני אדם ואין מרגל
 מאומה, ולכן לר"ע מרגל כאן דהו"ו כ"ל מרגלים,
 שם מכל שם, ומה שלא הוזכר כאן בכתוב רק י"ב
 י"ל דהיינו ר"ל אלו שהיו תובנין והאחרים היו תחתין
 מהם, ולר' יסמאל היו רק שם עשר כדכתיב.
 (י) בע"י הירשא ששם שונאו מן, והכונה ששם
 את כח הקב"ה כביכול מן וקלטם שלא יכול (לעמוד
 מפני חושבי המקום וכדדרכה שבמקור בפסוק צ"א כי
 חוק הוא ממנו, יו"ס. (ה' ר"ל דיע, שלא אמר
 כפי שם שאלו קדם לתקו וגבורתו, אלא הייל על
 ישראל אימת אותם הבריות. וגנחני גורם רש"י
 שהחניו דבריו, כלומר דברי עמו, מה שראש,
 והוא גירסא יותר נכונה, דלגירסתו אינו מובאר
 איוו דברי הקב"ה ההבוא, אף כי ים לרדוק ולפרש. —
 ודעה אין ספק שאין הסידור שגלידחם קראו להם
 לכותבים בשמות אלו על שם עבודת מעשיהם
 זו, דזה לא יתכן, אלא הכונה ע"ס מ"ס בברשות י'
 ב' דשמו גרים, דמכיון שנקראו בשמות אלו ערם
 להם שיעשו מעשים אלו עשו, וכמ"ס שם מניין
 דשמו גרים דכתיב (תהלים מ"ו) לבו חו מפעלות
 ה' אשר שם שמות בארץ, אל תקרא שמות אלה
 שמות, וע"ע לקמן ר"פ קרח.

ודע דאע"פ שאמר דבר זה מותר צדיק מחשבות,
 והיינו קבלה שם מפי אים, וא"כ אין הדבר
 צריך ראיה, ככ"י י"ל שדבר זה מותר בפרש, כי
 ענין שמותם בא כפול בפסוק ד' ואלה שמותם ובפסוק
 פ"ו אלה שמות האנשים, ולשון זה בפסוק השני
 מיותר, וגם אינו מובאר המקור הלשון אלה שמות
 האנשים ויקרא משה להושע בן מן יהושע, ולכן
 י"ל הסנה אלה שמות האנשים, ששם גרם להם
 לשמות מעשיהם הרעים שהאלה דבר וס', והמין